

ledning af, hvad vi hørte fra ham. Jeg har her i Thinget hørt Præver paa en mærkelig Lovfortolkning fra det ærede Medlems Side. Jeg tror, det var første Gang, han talte i Folkethinget, og det dreiede sig om Forstaelsen af en Paragraf i Valgloven. Smid- lertid tror jeg, at det ærede Medlem senere har frafaldet den Fortolkning, han den Gang gjorde gjældende angaaende Valgloven, og den var ganske vist ogsaa meget lidet hold- bar. Dog maa jeg tilstaa, at, hvad vi hørte i Dag, forekommer mig endnu dristigere. Jeg tilstaa, at jeg havde ondt ved at tro, at det var det ærede Medlem, som talte nu, da jeg hørte, hvorledes han mangværede med Ordet „Fængsel“. Har jeg forstaaet ham ret, saa mente han, at Ordet Fængsel har en videre og en snævrere Betydning; i videre Forstand skulde det betyde enhver Friheds- berøvelse værkstat af en offentlig Myndighed og i snævrere Forstand Baretægtsfængsel. Men jeg maa sige, at dette er fuldstændigt stridende mod hele vort Lovsprog. Det ærede Medlem behøver jo blot at tage et saa let tilgængeligt juridisk Hjælpemiddel som Sürgensens Lovlexikon for at blive op- lyst om, at dette slet ikke er vor Lovgivnings Sprogbrug. Tværimod maa man sige, at, naar Ordet „Fængsel“ bruges i snævrere Betydning som kun omhandlende en vis Art Frihedsberøvelse, saa menes der netop Straffe- fængsel. Og det er gammel Sprogbrug her til Lands. Vil det ærede Medlem tage gamle Ordbøger som f. Ex. G. L. Vadens juridiske Ordbog og flaa op paa Fængsel, saa vil han finde, at Ordet „Fængsel“, naar det bruges i snæver Betydning, sær- lig betyder Straffefængsel, medens det, naar Ordet staa alene, uden at det dog skal omfatte al Slags Frihedsberøvelse, paa ingen Maade har Formodningen for sig, at det betyder Baretægtsfængsel. Dette, siger jeg, er aldeles klart for Enhver, der har noget Kjendskab til vort Lovsprog i denne Henseende. Jeg har tidligere haft Leilighed til at undersøge dette nøie, og om denne legale Sprogbrug kan der formentlig slet ikke reises Diskussion, naar man gjør sig bekendt med det Materiale, der ligger for. — Dernæst siger det ærede Medlem, at Grundloven selv kun bruger Ordet Fængsel i Betydning af Baretægtsfængsel. Men hvis man vil gjøre den Slags Fortolkning gjældende og lægge den Vægt paa de enkelte Ord, der forekommer her og der, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at i § 80 bruger Grundloven Ordet „Baretægtsfængsel“, hvor der slet ikke er nogen særlig Grund for Grundloven til at bruge det, fordi det af selve Sammenhængen kan ses, at der ikke

kan være ment Andet end Baretægtsfængsel. Grundloven har været saa omhyggelig for at undgaa, at Ordet skulde tages i en videre Forstand, at det har brugt Ordet Baretægtsfængsel for at begrænse Ordets Ind- hold. Hvis Grundlovens § 57 havde ment Baretægtsfængsel alene, saa vilde det altsaa stemme bedst med Grundlovens egen Sprog- brug, om den udtryffeligt havde tilføiet Baretægtsfængsel, for at undgaa enhver Mistydning, hvis der ikke skulde menes Andet. Jeg lægger forresten ikke videre Vægt paa den Maade at fortolke paa, men jeg bygger min Opfattelse paa den Betragtning, at i hele vor juridiske Sprogbrug betyder „Fæng- sel“ i snævrere Betydning Straffefængsel og ikke Baretægtsfængsel. Havde Grund- loven kun ment dette Sidste, vilde den korrekt have brugt Ordet Baretægtsarrest, eller blot Arrest, der er gjængse Betegnelse for den foregaaende Frihedsberøvelse. Jeg maa til- føie, at det jo ogsaa har mest praktisk Betydning at beskytte Rigsdagsmændene mod Straffe- fængsel, thi hvad Baretægtsfængsel angaar, da maa det ærede Medlem fra Odense jo huske paa, at selv om man kan anholdes af den udøvende Myndighed, saa beror det dog paa en Retskjendelse, om man kan holdes mere end en enkelt Dag i Fængsel, hvorimod en Straffeezekution er en administrativ Sag. Det er saaledes indlysende, at det vilde give en Regering temmelig frie Hænder til at chikanere Rigsdagens Medlemmer, hvis den efter sit eget Skjøn kunde lade Straffen ekekvæ eller udsætte Ekvationen. Vi be- høve blot at tænke os, at Medlemmer af Rigsdagen vare søgte i private Snjuriesager og dømt til Fængsel — saadanne Donme ere ikke længer usædvanlige — saa havde Regeringen det altsaa i sin Magt at lade Noget vente, medens den lod Andre strax affone deres Straf. Jeg paaftaar, at der paa dette Omraade er mest Trang til Be- skyttelse, og jeg vil blot endnu tilføie, at efter Grundlovsparagrafens Ord kan der ingen Tvivl være om, hvad Meningen har været.

Strøm: Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at bestride, at Ordet „Fængsel“ i vor almindelige Lovgivning forekommer i den Betydning, hvor det alene omfatter Straffe- fængsel, og i den Betydning, hvori det om- fatter alle Slags Fængsel, og det kan meget godt være, at det ærede Medlem har Ret i, at det Sidste kan være det Almindeligste. Men det ubeluffer ikke den Betydning, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, og som jeg tror i Virkeligheden er i meget god Overensstemmelse med almindelig Sprogbrug